



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Pavlou Peltrámovou ve věci žalobce: F ■■■ S ■■■■, nar. ■■■■■■, bytem ■■■■■■, zastoupeného Mgr. Davidem Strupkem, advokátem se sídlem Jungmannova 31, Praha 1, proti žalované: **Základní škola H ■■■■■■**, příspěvková organizace, IČ ■■■■■■, se sídlem ■■■■■■, zastoupena JUDr. Zdeňkem Jankovským, advokátem se sídlem Karlovo nám. 15, Praha 2, **o ochranu osobnosti**,

t a k t o :

- I. Žaloba, kterou se žalobce domáhal po žalované zaplacení náhrady nemajetkové újmy ve výši 750 000,- Kč, se zamítá.
- II. Žalobce je povinen nahradit žalované náklady řízení ve výši 41.140,- Kč k rukám zástupce žalované JUDr. Zdeňka Jankovského do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalobce je povinen nahradit Krajskému soudu v Praze náklady řízení ve výši 700,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce, zastoupen zákonnými zástupci - rodiči, podal dne 5. 5. 2012 návrh doručený zdejšímu soudu dne 7. 5. 2012 o ochranu osobnosti proti žalované. Uvedl, že žalobce byl již delší dobu před útokem dne 6. 5. 2009 terčem agresivity spolužáka T ■■■■■ F ■■■ se sexuálním podtextem, zejména úderů pěstí do rozkroku. Dne 3. 5. 2009 odcestoval žalobce na

školu v přírodě na Šumavu, tehdy mu bylo 10 let a byl žákem 4. třídy. Žalobce byl umístěn na pokoj spolu s T■■■■ F■■■ a dále K■■■ F■■■■ a D■■■ P■■■. V průběhu školy v přírodě T■■■ F■■■ i za pomoci K■■■ F■■■■ žalobce napadal tak, že jej většinou bil, což žalobce oznámil učitelce, která útočníky pokárala. Tato šikana pak vyvrcholila v incidentu, k němuž došlo 6. 5. 2009, a šlo patrně o určitý trest za oznámení předchozí šikany, kdy T■■■ F■■■ přiměl oba dva spolubydlící, aby žalobce drželi vleže na břiše, stáhli mu kalhoty. Třel mu obličejem o hýždě a nakonec strkal své přirození do análního otvoru žalobce. Když se žalobci podařilo ze sevření vykroutit, udeřil jej T■■■ F■■■ pěstí do břicha. Tento celý incident žalobce oznámil až své matce po návratu ze školy v přírodě. Incident zanechal na žalobci závažné psychické následky a u žalobce byla konstatována posttraumatická stresová porucha s depresivní složkou s trvalými následky. Žalobce přestal být schopen normální komunikace s okolním světem, trpěl nadměrnou únavou, byl plačtivý a měl každodenní noční můry. Došlo k dramatickému zhoršení jeho prospěchu, přestal se věnovat sportu a koníčkům, ztratil sebeúctu a sebejistotu. Nastaly u něj poruchy chování, ztrácí smysl pro zodpovědnost, je přítomné nevhodné chování vůči rodičům. Tyto následky v psychice žalobce trvají dodnes. Tímto popsáním incidentem došlo k neoprávněnému zásahu do osobnostních práv žalobce, a to ve sféře fyzické a morální integrity. Za porušení osobnostních práv žalobce odpovídá žalovaná podle § 426 a občanského zákoníku ve spojení s § 422 občanského zákoníku per analogiam. Odpovědnost, jež je objektivního charakteru, se může žalovaná zprostit jen tehdy, prokáže-li, že nezaujímal náležitý dohled. Protože došlo k zásahu do integrity žalobce, především pak lidské důstojnosti, zvláště závažným způsobem, navíc v nejintimnější sexuální oblasti, za použití násilí na nezletilém dítěti, jsou dány podmínky pro přiznání náhrady nemajetkové újmy v penězích. Žalobce tedy požadoval po žalované zaplacení náhrady nemajetkové újmy ve výši 750.000,- Kč a náklady spolu se zákonným úrokem z prodlení ode dne následujícího po dni doručení žaloby za žalované do zaplacení a nahrazení nákladů řízení.

Žalovaná se k návrhu žalobce vyjádřila tak, že žalobu považuje za nedůvodnou. Potvrdila, že žalobce byl žákem žalované školy, že byl na škole v přírodě, kde byli i žalobou uvádění spolužáci, nicméně uvedený incident se vůbec neodehrál. Ve věci proběhlo z iniciativy matky žalobce dokonce trestní řízení, kdy proběhlo důkladnější vyšetřování. Závěr krajského soudu byl ten, že označil tvrzení žalobce za nevěrohodné, snažící se zakrývat skutečné problémy smyšlenými těžkostmi. Rovněž matka byla hodnocena jako nedůvěryhodná. Uvedený skutek se podle soudu nestal. Výslech žáků se odehrál při tom až v roce 2010, stejně jako bylo s velkým odstupem podáno i samotné trestní oznámení. Žalobce měl kromě toho psychické problémy již dříve, související zřejmě s problémy v rodině a se vztahem k otci. K tomu během dalších jednání žalovaná strana doplnila, že výsledný psychický stav žalobce je z velké části způsoben i jednáním matky, která na incident neustále znovu poukazuje a trauma v žalobci posiluje. Vztahy mezi rodinami žalobce a T■■■ F■■■ byly kromě toho nadstandardně dobré, matka T■■■ F■■■ hlídala oba chlapce v některých případech. Stejně tak dobré byly na škole v přírodě vztahy chlapců, kteří spolu chtěli bydlet na pokoji na vlastní žádost. Žalovaná náležitý dohled nezanedbala, incident se měl odehrát v době poledního klidu, a není možné, aby byli žáci pod neustálým dohledem. Navrhla žalobu v plném rozsahu zamítnout a uložit žalovanému nahradit žalované náklady řízení. Také vznesla žalovaná námitku promlčení s ohledem na to, že skutek se stal údajně 6.5.2009 a žaloba byla podána 6.5.2012.

Mezi účastníky bylo nesporné, že žalobce byl žákem žalované školy, že s ním studovali spolužáci T■■■ F■■■, K■■■ F■■■■ a D■■■ P■■■ a že s nimi byl v tvrzeném období na škole v přírodě.

Z úředního záznamu Policie ČR, Krajského ředitelství Středočeského kraje, územního odboru SKPV Praha – venkov - západ z 20. 1. 2010 soud zjistil, že byl vyslechnut žalobce, který vypověděl, že jej T. F. provokoval a mlátil již od první třídy. Dostal od něj pěstí do břicha, do hlavy, do nohy, měl několik modřin a krev u nosu. O tom řekl paní učitelce, ta pak na T. křičela. Nešel s tím k doktorovi, ani o tom neřekl matce. Ve 4. třídě na jaře 2009 jela jejich třída na školu v přírodě na Šumavu. Po příjezdu mu paní učitelka řekla, že bude na pokoji s K., T. a D., se kterými žalobce být nechtěl. Pak spolu vůbec nevycházeli a K. a T. jej neustále mlátili. Mlátili jej jenom na pokoji, když byli venku, tak jej nechali být. O tom, že jej K. s T. bili pěstí do břicha, do hlavy, do čela a do nosu, řekl paní učitelce. Ta na kluky křičela s tím, že pokud by se to mělo opakovat, dostanou poznámku. T. F. pak jednou na pokoji řekl K. a D., ať mu sundají kalhoty, jinak je zmlátí. K. s D. k němu přišli, shodili jej na zem na břicho, D. přitom řekl, ať se na něj nezlobí, že nechce být zmlácen. Jeden z nich jej držel za nohy, druhý za obě ruce. Sundali mu kalhoty a spodní prádlo, tričko mu nechali. Pak teprve přišel T. Začal cítit, jak se mu T. tře hlavou o jeho zadek, cítil jeho vlasy, ale neviděl to. Přišlo mu to nechutné. Cítil něco divného u zadku, nevěděl, co se děje. Poté, když se otočil, viděl, jak T. za ním klečí, měl kalhoty a spodní prádlo dole a strkal mu pind'oura do zadku. Měl bolesti, bylo to nepříjemné a nechutné. Poté se mu podařilo vyprostit, oblékl se a utekl na záchod. O tom, co se stalo, hned nikomu neřekl, nešel ani za paní učitelkou, řekl to pouze matce asi měsíc po tom, co se vrátili ze školy v přírodě. Říkal si, že učitelka by to určitě neřešila. Poté, co se vrátili ze školy v přírodě, se k němu K., T. i D. chovali normálně. Poté, když se věc začala ve škole řešit, T. s K. se s ním přestali bavit. Od září 09' odešel ze ZŠ H. do školy na P. Teď se s D. normálně baví, chodí ho navštěvovat a chodí spolu ven. S K. se nevidá, s T. se nebaví. Z úředního záznamu Policie ČR ze dne 24. 12. 2009 soud zjistil, že toho dne podala vysvětlení matka žalobce J. S. Uvedla, že poté, co jí její syn přijel v květnu v roce 2009 ze školy v přírodě, byl ubrečený, ona nevěděla, co se stalo, nekomunikoval, byl smutný a plačtivý. Asi po třech týdnech jí sdělil a popsal, co mu udělali spolužáci. Hlavním agresorem měl být T., který syna napadal fyzicky i sexuálně. Od té doby je na tom syn hůř, je v péči psychiatra. Uvedla, že 23. 12. 2009 jí syn sdělil, že jej měl T. sexuálně zneužít do konečníku a to na škole v přírodě v květnu 2009. Ptala se ho, proč to neřekl dřív. On uvedl, že mu T. vyhrožoval, fyzicky ho napadal. Syn se T. velmi bojí, je ve špatném psychickém stavu. Uvedla, že tyhle projevy se objevily už od první třídy, když spolu nastoupili do školy. Zprvu se to projevovalo jako náklonnost, říkal, že ho T. neustále otravuje. Problémy pak vygradovaly na škole v přírodě, kde spolu bydleli v jednom pokoji.

Z protokolu u výsledku osoby mladší 15 let podezřelé ze spáchání činu jednak trestného Policie ČR z 22. 1. 2010 soud zjistil, že byl vyslechnut K. F., který vypověděl, že od druhé třídy byli jeho spolužáky D. P., T. F. a F. S. S těmito si rozuměl. Ve 4. třídě jeli na školu v přírodě. Po příjezdu na školu v přírodě se ubytovali na pokoj společně, všichni to tak chtěli. Na začátku školy v přírodě bylo všechno v pohodě, ale asi v půlce začaly být problémy mezi F. a T. Začali se hádat a po návratu z oběda na jejich pokoj T. z ničeho nic strčil do F., který upadl na postel. Pak z něj T. stáhl kalhoty, neví, zda i spodní prádlo a neví, jestli se F. bránil nebo ne. Na pokoji v tu byl ještě D. P. Když T. stáhl F. kalhoty, tak F. pustil a nechal ho být. Pak už se na škole v přírodě nic nedělo. T. F. už nijak neubližoval. F. se to nelíbilo, tak to řekl paní učitelce I. U. a neví, co se pak dělo. Po návratu ze školy v přírodě se vše řešilo ve škole, kdy dostali třídní důtku. Potom však spolu

všichni čtyři normálně vycházeli. V současné době je kamarád s D[] a T[], F[] už do školy nechodí a nevidá se s ním vůbec.

Z úředního záznamu Policie ČR z 21. 1. 2010 soud zjistil, že byl vyslechnut D[] P[], který vypověděl, že od 3. třídy chodí do Základní školy H[] kde byli jeho spolužáci také T[] F[], K[] F[] a F[] S[]. Někdy ze začátku se k sobě všichni chovali normálně, někdy později ve 4. třídě začal T[] F[] vůči D[] P[] a F[] S[] být agresivnější. Začal z ničeho najednou kopat do rozkroku. Oni se tomu bránili, říkali mu, ať toho nechá, ale on pokračoval dál. Toto se dělo jenom ve třídě. Ze začátku o tom nikomu neřekli, protože se styděli. Na jaře v roce 2009 jeli na školu v přírodě na Šumavu, kdy na pokoji byl s F[] S[], T[] F[] a K[] F[]. S nimi na pokoji chtěl být. První dny na škole v přírodě to bylo dobré, potom se to zhoršilo. Nejvíce ubližoval T[] F[] S[] a to tak, že na pokoji mu svlékl kalhoty tak, že mu svlékl i spodní prádlo. V tu dobu byl v pokoji i K[]. Jednou se stalo, že T[] opět chtěl F[] sundat kalhoty. Sundal mu i spodní prádlo a T[] se mu pak vysmíval. Nijak jinak F[] neubližoval ani nic jiného neprováděl. Toto se stalo tak třikrát. D[] P[] takto T[] pomáhal jenom jednou. V ostatních případech byl na pokoji, ale nic nedělal, jenom tam stál. Po návratu ze školy v přírodě po nějaké době se věc řešila ve škole a D[] P[] dostal napomenutí. T[] asi třídní důtku a K[] taky něco. Na papírky napsali, co se stalo na škole v přírodě a tyto papírky pak odevzdali paní učitelce U[]. Pak už se nic neřešilo. F[] pak ze školy odešel na gymnázium. Neví kam. V současné době se s F[] vůbec nevidá.

Z řešení stížnosti paní S[] z 30. 3. 2010 soud zjistil, že za účasti starosty města, zástupců školy a matky žalobce se řešila stížnost matky žalobce o náznak šikany. Závěr byl takový, že matka žalobce se rozhodla pro změnu kolektivu školy, a to od 1. 9. 2009. F[] S[], opouštěl v červnu 2009 školu s tím, že se celá událost řešila jako náznak šikany ze strany T[] F[]. Starosta města H[] do jednání několikrát vstoupil a ptal se, proč se oba chlapci vzájemně navštěvovali a kamarádili spolu i ve svém volném čase. Uvedl, že neregistruje ze strany školy žádné pochybení. Matka žalobce konstatovala, že nemá k zde probranému období výhrady a připomínky, ale že po prázdninách se syn začal prospěchově a psychicky hroutit, v prosinci 2009 se od syna dozvěděla důvod a proto podala dne 24. 12. 2009 trestní oznámení na znásilnění svého syna. Matka žalobce sdělovala, že podle sdělení jejího syna T[] F[] opakovaně nepříjemně kontaktoval žalobce již od druhé třídy, matka tomu nepřikládala pozornost. Dokonce při svém zahraničním výjezdu svěřila svého syna F[] do péče matky T[] F[], do její domácnosti. Neustále se opakovalo, proč se F[] nesvěřil již dříve, proč se zúčastnil školy v přírodě s novou školou. Matka žalobce uvedla, že přišla s návrhem poskytnutí finančního daru pro jejího syna na pokrytí poplatků na studium na cizojazyčném víceletém gymnáziu. Starosta reagoval, že s penězi od obce nebo školy nemá počítat. Matka žalobce dále uváděla, že žádá omluvu od pana ředitele školy. Ten se k tomu vyjádřil tak, že žádá o poskytnutí času pro zaujetí stanoviska.

Z dopisu ředitele školy je opět zřejmé, že škola si byla vědoma, že k nějakému blíže neurčenému problému mezi žáky došlo. Žalovaná strana nepopřela pravost tohoto dopisu, nicméně zpochybnila, že není jasné, za co přesně se ředitel žalobci omlouvá. Podrobnosti šikany dopis neobsahuje.

Ze záznamu stížnosti matky žáka 4. A F[] S[] soud zjišťuje, že tato byla projednána v úterý 2. 6. 2009 s ředitelem školy, třídní učitelkou paní U[], paní S[], paní F[], přítomna byla rovněž třídní učitelka 4. B paní K[].

Matka žalobce si stěžovala na chování žáka 4. A k jejímu synovi na škole v přírodě, která proběhla ve dnech 11. 5. 18. 5. 2009. Konkrétně, že T. F. měl opakovaně jejímu synovi stahovat kalhoty za přítomnosti dalších dvou žáků D. P. a K. F., kteří mu měli pomáhat. Tato situace měla F. stresovat. Na škole v přírodě se ale žádnému z pedagogů ani vychovatelkám nesvěřil. Chlapci spolu vycházeli celý školní rok velice dobře, chtěli být na škole v přírodě ubytováni na stejném pokoji. Třídní učitelka tuto situaci řešila se všemi čtyřmi chlapci a byla udělena výchovná opatření. D. P. napomenutí třídního učitele, T. F. důtka třídního učitele a K. F. důtka ředitele školy.

Z prohlášení I. U., M. K. a paní K. jako je na č.l. 31 soud zjistil, že tyto učinily čestné prohlášení, že si nejsou vědomi toho, že by na škole v přírodě v Zadově se vyskytla šikana, nad dětmi byl vykonáván stálý pedagogický dozor dle rozpisu. Chlapci byli ubytováni spolu dle svého přání, žádný žák si na nic nikomu z dospělých nestěžoval. O celé situaci byla škola informovaná v neděli 30.5.2009, kolegyně je informovala v pondělí 1.6.2009.

Z výsledku svědkyně I. U. soud zjistil, že tato měla na starosti třídu žalobce, byla přítomna i na škole v přírodě v květnu 2009. Škola proběhla bez problémů, žádné problémy se nezaznamenaly, nikdo si na nic nestěžoval. Svědkyně se domnívá, že žalobce a T. F. byli kamarádi a vychází z toho, protože chtěli bydlet na stejném pokoji. To, že chtějí bydlet na stejném pokoji, sdělili tím způsobem, že posílali papírky, na které to napsali. Za žalobcem v průběhu školy v přírodě přijel strýček, ale ani ten se nezmínil o tom, že by byly nějaké problémy. O tom, co si psali chlapci záznamy v době, kdy se to dodatečně vyšetřovalo, tyto záznamy již neexistují, protože se škola stěhovala do nové budovy a vše bylo zničeno. Na škole v přírodě existuje řád, je tam program a existuje rozpis služeb. Jakýmkoliv problémům ve vztazích mezi žalobcem a T. F. nic nenasevřčovalo, oba se normálně bavili a v té době nebyly patrné vůbec žádné problémy s prospěchem žalobce. Ve druhém pololetí dokonce měl známky o něco lepší než v pololetí předchozím. Z počátku se neřešilo nic jiného než to, že si chlapci měli stahovat kalhoty. Za to dostali napomenutí. K. F. měl třídní důtku s ohledem na to, že měl nějaké provinění již předtím a pokud svědkyně ví, F. S. byl také napomínán.

Z výsledku svědkyně M. K. soud zjistil, že jednou z učitelek přítomných na škole v přírodě, na pokoji byl žalobce s T. F., a to dobrovolně, že si to vybrali. Během školy v přírodě přijel za F. S. strýc, který mu tam přinesl oblečení. Průběh dne byl takový, že dopoledne se děti učili, po obědě byl polední klid a potom se šlo ven. Pokud přšelo, tak byl program na chatě. Co se týče poledního klidu, tak hlídal jeden učitel na chodbě a na pokojích měli pootevřené dveře. Svědkyně si však není úplně jistá, že by všichni měli dveře pootevřené, bylo tak nařídzeno a učitelé to kontrolovali.

Z výsledku svědkyně H. K. soud zjistil, že byla vedoucí školy v přírodě a měla na starosti svoji třídu, která je odlišná od té, ve které byl žalobce. V rámci školy v přírodě, která byla organizovaná v rámci stanov, byly nepřetržité služby učitelů, děti nebyly prakticky nikdy bez dozoru po celých 24 hodin. Na žádné problémy si žalobce nestěžoval, ani on ani spolužáci. Nic nebylo patrné. Prestupek se řešil dodatečně asi po 14 dnech po konci školy v přírodě. Řešilo se, že kluci si měli vzájemně stahovat kalhoty. Řešilo se to na pedagogické radě, tresty vycházely i z předchozích provinění.

Z režimu dne soud zjistil mimo jiné, že v době od 12:30 – 13:45 byl polední klid.

Z výsledku matky žalobce soud zjistil, že do května 2009 její syn F. neměl žádné problémy. Několikrát před tím byl na škole v přírodě, byl bez problémů. Tato situace se změnila po návratu ze školy v přírodě v květnu 2009. Asi po 14 dnech po návratu ze školy v přírodě plakal a vyprávěl, že jej kluci na škole v přírodě napadli a obtěžovali. Výslovně nemluvil o znásilnění, mluvil pouze o tom, že ho svlékli a šimrali vlasy na zadku. Poté věc ohlásila ve škole, kde proběhlo nějaké vyšetřování a bylo jí doporučeno, aby F. změnil školu. To se skutečně stalo a změnil ji hned od června 2009, kdy začal chodit do školy na B. Jeho stav se však nezlepšil, ale spíše se zhoršoval. O Štědrý den se rozplakal a vyprávěl jí o tom, že jej T. F. znásilnil. Řekl to slovy „udělal mi to, já jsem to nechtěl“. Upřesnil, že mu to udělal do zadku. Matka na to reagovala tak, že podala trestní oznámení, nicméně situace se dále zhoršovala. V lednu byl 6 týdnů na psychiatrii a podařilo se ho stabilizovat. Situace se vlastně nevyřešila dodnes. Na hlubinné terapii byly zjištěny další skutečnosti, že například jej T. šikanoval vlastně od 1. třídy. Toto nevěděla až do května 2009 a nevěděla to ani škola. Ohledně přátelství T. a F. uvedla, že T. spal jednou u nich s F. ve stanu jednu noc, jednou jí T. matka hlídala F.

Z obsahu usnesení Krajského soudu v Praze č.j. 13 Rodo 2/2010-176 soud zjistil, že se potvrzuje předchozí usnesení Okresního soudu Praha – Západ č.j. 1 Rod 2/2010-161, kterým byl zamítnut návrh na uložení ochranného opatření nezletilému T. F. Hlavním důvodem bylo zjištění, že se incident 6.5.2009 odehrál podle zjištění obou soudů jinak, než tvrdil žalobce a jeho matka, zejména zde nedošlo vůbec k sexuálně motivovanému útoku ze strany T. F., tedy k jednání popsatelnému jako trestný čin, např. vydírání, a incident nepřekročil rámec běžného chování. Konkrétně, trestní soudy vzaly za prokázané, že T. F. stáhl žalobci kalhoty a nic dalšího. Soudy dále konstatovaly, že psychický stav žalobce je zjevně špatný, stresová příčina je pravděpodobná, nicméně tato stresová příčina zůstala neobjasněna, protože možností existovalo více, například problémy v rodině.

Ze zprávy psychologa z 24.10.2005 bylo zjištěno, že psychické problémy žalobce před školou v přírodě 2009, na které poukazovala žalovaná strana v průběhu řízení, měly v uvedené době výrazně odlišný charakter. Jednalo se o disharmonický vývoj mentálních schopností, zejména ve verbální oblasti (tedy, obtíže při vyslovování a mluvení, s tím spojená částečná dysgrafie). Zpráva psychologa z 23.8.2006 to upřesňuje jako dyslexii, dysortografii a dysgrafii a hyperkinetický syndrom.

Ze znaleckého posudku doc. MUDr. Vladimíra Horta a jeho výsledku soud zjistil, že posttraumatická psychopatologie byla znalcem u žalobce skutečně zjištěna a nevychází pouze z předchozích zpráv. V případě žalobce je nejasné rodinné zázemí, mohlo to být příčinou některých poruch, ale v úplnosti je nevysvětluje, jsou zde další cizorodé prožitky, kde znalec vidí souvislost s tím, že došlo k traumatizaci v určitém období ve škole. K této psychotraumatizaci určitě došlo. K otázce současného stavu uvedl znalec, že posouzení proběhlo s určitým odstupem, několik let po událostech, a situace se proto postupně zlepšuje a stabilizuje, což odpovídá obvyklému průběhu. Co se týče spolehlivosti výpovědi žalobce samotného, podle znalce se spíše vyhýbal mluvení o traumatu, podobné zážitky oběti obvykle nepřiznávají. V podobných případech si obvykle pacienti podobné zážitky nevymýšlejí, protože jsou pro ně nepříjemné a pokořující. Pokud se žalobce bezprostředně po konfliktu neprojevoval nějakou snahu se od svých spolužáků stranit, tak v této věci to není netypické chování a vzorec, může se stát, že se tím pokouší demonstrovat, že se ho událost nedotkla a že je nad ní povznesen. Znalec i ve výpovědi zopakoval podstatný závěr v posudku, že šlo o agresivní zneužití, kdy již samotné sundání trenýrek je součástí útoku. Nesoulad mezi matkou

a otcem je podle znalce pravděpodobný, žalobce sám má k otci lepší vztah, než matka. Znalec hodnotí výpověď žalobce jako věrohodnou. Jedním z příznaků toho, že mluvil pravdu, bylo to, že vypovídal po kouskách a neochotně, kdyby si to vymyslel, líčil by to barvitě a souvisle. Jednání spolužáků vnímal žalobce jako agresivní a stresující, a vlastně jako rozhodující příčinu současného psychického stavu, který byl objektivně při vyšetření zjištěn.

Ve věci bylo nejprve rozhodnuto rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2014, č.j. 36 C 77/2012 – 76, kterým bylo žalované uloženo zaplatit žalobci částku 50.000,- Kč. Žaloba s tím, že má žalovaná zaplatit přes 700.000,- Kč a příslušenství z částky 750.000,- Kč, byla zamítnuta. Bylo rozhodnuto o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a bylo uloženo každému z účastníků doplatit soudu znalečné ve výši 350,- Kč.

K odvolání žalované i žalobce Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 11. 2. 2016, č.j. 3 Co 117/2014 – 137, rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, a to zejména z důvodu, že žaloba podaná zákonným zástupcem tehdy nezletilého žalobce vyžaduje schválení soudem, které však nebylo soudu předloženo.

Z rozsudku Okresního soudu pro Prahu západ ze dne 2. 6. 2016, č.j. 11 Nc 13/2014 – 457, jež nabylo právní moci dne 13. 6. 2016 soud zjistil, že soud schválil právní jednání spočívající v podání žaloby o ochranu osobnosti vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 36 C 77/2012 učiněného za nezletilého F■■■■ S■■■■ dne 5. 5. 2012 rodiče nezletilého.

Soud neprovedl důkaz navržený žalobcem, a to účastnickým výsledkem žalobce, neboť tento důkaz považuje za nadbytečný s ohledem na první názor soudu vyjádřen níže a rovněž k účastnickému výsledku může soud přistoupit pouze, nelze-li tvrzení prokázat jiným způsobem a jinými důkazy.

Soud hodnotil všechny v řízení provedené důkazy, a to každý důkaz zvlášť a všechny ve své vzájemné souvislosti, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Po provedeném dokazování dospěl soud k závěru, že k jednání T■■■■ F■■■ dne 6.5.2009, spočívající v sexuálním zneužití žalobce, nedošlo. Soud nemá důvod zpochybnit závěry dvou soudů v tomto směru, navíc založené na důkladnějším policejním vyšetřování, a to i za procesní situace, kdy jimi není přímo vázán, protože nejde o závěr v tom smyslu, že k trestnému činu došlo. K jednání T■■■■ F■■■ dne 6.5.2009, kdy žalobci nedobrovolně stáhl kalhoty, při čemž mu dva další spolužáci pomáhali tím, že žalobce drželi, jednoznačně došlo. To naopak shodně připouštějí oba soudy i oba znalci, a dokonce to původně připouštěla i žalovaná škola tím, že za to zmíněné žáky potrestala. Podle znalce Horta jednání spolužáků vnímal žalobce jako agresivní a stresující, a vlastně jako rozhodující příčinu současného psychického stavu. Mezi újmou žalobce a jednáním spolužáků, zejména T■■■■ F■■■, je tedy znalce prokázaná příčinná souvislost. K jednání dne 6.5.2009 došlo v době poledního klidu na pokoji. O uvedeném jednání žalobce nikoho v průběhu školy v přírodě neinformoval a o těchto událostech uvedl svoji matku až v prosinci 2009, v době kdy již žalovanou školu nenavštěvoval. Soud má za prokázané, že žalobce chtěl s T■■■■ F■■■ a dalšími dvěma kamarády bydlet na společném pokoji, v tomto směru se shodují výpovědi spolužáků a učitelek. O údajném „šikanování“ v době před jednáním dne 6.5.2009 žalobce nikdy nikomu neřekl, s T■■■■ F■■■ a oběma spolužáky se kamarádil, žádné náznaky šikany nezaznamenala škola ani matka žalobce.

Soud žalobu právně posuzoval s přihlédnutím k ustanovení § 13 odst. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, (dále jen „o.z.“) podle něhož má fyzická osoba právo se

zejména domáhat, aby bylo upuštěno od neoprávněného zásahu do práva na ochranu její osobnosti, aby byly odstraněny následky těchto zásahů, a aby bylo dáno přiměřené zadostiučinění s tím, že pokud by se nejevilo postačujícím toto (morální) zadostiučinění proto, že byla ve značné míře snížena důstojnost fyzické osoby nebo její vážnost ve společnosti, má fyzická osoba právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích. Podle § 16 o.z. kdo neoprávněným zásahem do práva na ochranu osobnosti způsobí škodu, odpovídá za ni podle ustanovení tohoto zákona o odpovědnosti za škodu.

Ke vzniku občanskoprávních sankcí za nemajetkovou újmu způsobenou zásahem do osobnosti fyzické osoby (předpokládaných ustanovením § 13 o. z.) musí být jako předpoklad odpovědnosti splněna podmínka existence zásahu objektivně způsobitelného vyvolat nemajetkovou újmu spočívající buď v porušení nebo jen ohrožení osobnosti fyzické osoby v její fyzické a morální integritě, tento zásah musí být neoprávněný (protiprávní) a musí zde být příčinná souvislost mezi tímto zásahem a neoprávněností (protiprávností) takového zásahu. Občanskoprávní ochrana osobnosti fyzické osoby vycházející z uvedené úpravy se uplatní u těch zásahů do osobnosti osoby chráněné všeobecným osobnostním právem, které lze kvalifikovat jako neoprávněné (protiprávní). Neoprávněným zásahem je zásah do osobnosti fyzické osoby, který je v rozporu s objektivním právem, t. j. s právním řádem, přičemž, jak již bylo naznačeno, dotčena tak může být jakákoliv z chráněných složek osobnosti fyzické osoby. Právo na ochranu zdraví je pak bez jakékoliv pochybnosti pro každého jedním z nejvýznamnějších, neboť má bezprostřední dopad na kvalitu existence fyzické osoby, resp. na její existenci vůbec.

Podle § 422 odst. 1 a 2 o.z. nezletilý nebo ten, kdo je stížen duševní poruchou, odpovídá za škodu jím způsobenou, je-li schopen ovládnout své jednání a posoudit jeho následky; společně a nerozdílně s ním odpovídá, kdo je povinen vykonávat nad ním dohled. Není-li ten, kdo způsobí škodu, pro nezletilost nebo pro duševní poruchu schopen ovládnout své jednání nebo posoudit jeho následky, odpovídá za škodu ten, kdo je povinen vykonávat nad ním dohled. Kdo je povinen vykonávat dohled, zproští se odpovědnosti, jestliže prokáže, že náležitý dohled nezanedbal.

Soud dospěl k závěru, že žalovaná prokázala, že náležitý dohled nezanedbala, není tudíž dána její odpovědnost. K incidentu, ze kterého žalobce vyvozuje odpovědnost T. F. a tudíž žalované školy, která vykonávala nad nezletilým F. v době školy v přírodě dohled, došlo v době poledního klidu, kdy žáci mají odpočívat na pokojích, a nelze spravedlivě po žalované požadovat přítomnost zástupce školy (dohledu) v každém z pokojů žáků. Nelze pomíjet, že náležitým dohledem není možno rozumět takový dohled, který by byl za normálních okolností osobami dohledem povinnými vykonáván stále, nepřetržitě a bezprostředně ("na každém kroku"), neboť v tom případě by byla zákonem předpokládaná možnost zproštění odpovědnosti těchto osob prakticky vyloučena. Žalovaná tak není odpovědná za jednání T. F., proto soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Vzhledem k výše uvedenému soud žalované, který byla ve věci zcela úspěšná, přiznal dle §142 odst. 1 o.s.ř. právo na náhradu nákladů v celkové výši 41.140,- Kč, představované náklady právního zastoupení, které sestávají z odměny za zastupování advokátem ve výši 24.800,- Kč dle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. a) vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění vyhl. č. 120/2014 Sb. za 10 právních úkonů dle obsahu spisu – příprava a převzetí, účast na jednání dne 29.3.2013, 10.6.2013, 23.9.2013, 9.12.2013, 17.2.2014, 12.5.2014, podání odvolání ze dne 26.6.2014, účast na jednání dne 18.10.2016 a 11.11.2016 (1 právní úkon po 3.100,- Kč), dále paušální náhrady hotových výdajů advokáta v celkové výši 3.000,- Kč za 10 právních

úkonů po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění vyhl. č. 120/2014 Sb. Dohromady tedy částka 34.000,- Kč, zvýšená o částku 7.140,- Kč, odpovídající 21% dani z přidané hodnoty dle § 137 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s § 151 odst. 2 o.s.ř., neboť advokát prokázal, že je plátcem DPH. V souladu s § 160 odst. 1 část věty před středníkem o.s.ř. pak soud stanovil lhůtu k plnění v trvání tří dnů od právní moci rozsudku. Ve smyslu § 149 odst. 1 o.s.ř. je žalobce povinen zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalovanou v řízení zastupoval.

Podle § 148 odst. 1 stát má podle výsledků řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků.

S ohledem na citované zákonné ustanovení rozhodl soud tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení, když neúspěšný žalobce je povinen nahradit státu náklady řízení na doplatku znalečného za dvě hodiny u jednání znalce u soudu ve výši 700,- Kč, a to ve lhůtě 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku § 160 odst. 1 o.s.ř.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku l z e podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Krajského soudu v Praze, se sídlem nám. Kinských č. 5, 150 75 Praha 5.

Nesplní-li povinný dobrovolně svoji povinnost uloženou mu tímto rozhodnutím, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo návrh na nařízení exekuce.

V Praze dne 11. listopadu 2016

Mgr. Pavla Peltrámová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Urubková